

Vasul spart

O femeie bătrână avea două vase mari, pe care le atârna de cele două capete ale unui băț, și le căra pe după găț. Un vas era crăpat, pe când celălalt era perfect și tot timpul aducea întreaga cantitate de apă. La sfârșitul lungului drum ce ducea de la izvor până acasă, vasul crăpat ajungea doar pe jumătate.

Timp de doi ani, asta se întâmpla zilnic: femeia aducea doar un vas și jumătate de apă. Bineînțeles, vasul bun era mândru de realizările sale. Dar bietului vas crăpat îi era atât de rușine cu imperfecțiunea sa, și se simțea atât de rău că nu putea face

decât jumătate din munca pentru care fusese menit.

După 2 ani de așa zisă nereușită, după cum credea el, i-a vorbit într-o zi femeii lângă izvor:

- Mă simt atât de rușinat, pentru că această crăpătură face ca apa să se scurgă pe tot drumul până acasă...

Bătrâna a zâmbit, și i-a spus:

- Ai observat că pe partea ta a drumului sunt flori, însă pe cealaltă, nu? Asta pentru că am știut defectul tău și am plantat semințe de flori pe partea ta a potecii, și, în fiecare zi, în timp ce ne întoarcem, tu le uzi. De doi ani culeg aceste flori și decorez masa cu ele. Dacă nu ai fi fost așa, n-ar mai exista aceste flori frumoase care înprospătează casa.

Fiecare dintre noi avem defectul nostru unic. Însă sentimentul iubirii ne face viața împreună atât de interesantă și ne răsplătește atât de mult. Trebuie să luăm fiecare persoană așa cum este ea și să apreciem calitățile bune ale ei.

BRICIUL și RUGINA

Într-o zi, briciul ieși din mânerul care îi ținea loc și de teacă; și așezându-se în plină lumină, văzu soarele oglindindu-se în luciul lamei sale. Drept care, se simți mândru nevoie mare și nespuse de bucuros și, întorcându-se cu gândul la trecut, începu să-și zică în sinea lui:

- Oare să mă mai înapoiez eu în tainița aceea păcătoasă din care am ieșit mai adineauri? Ba nicidecum! Să mă păzească Dumnezeu ca o frumusețe atât de strălucitoare ca a mea să-și sfârșească zilele în asemenea chip ticălos. Ar fi adevărată nebunie să mă întorc să rad bărbile săpunate ale unor țărani, să fac zi de zi aceeași treabă. Oare eu sunt făcut pentru

asemenea îndeletniciri? De bună seamă că nu. Vreau deci să mă retrag într-un loc tainic și acolo să-mi duc viața în liniște și tihnă!

Zis și făcut. Rămase ascuns vreme de câteva luni, până când, într-o bună zi, ivindu-se la lumină și ieșind afară din teaca lui, își văzu lama știrbită asemenea unui ferăstrău ruginit, iar pe fața ei nu se mai oglindea acum minunatul soare. Și briciul se căi amarnic, dar fără nici un folos; zadarnic își plângea nenorocirea, care nu mai putea fi îndreptată, zicându-și:

- Vai mie! Ce bine ar fi fost dacă mi-aș fi întrebuițat, bărbierind, tăișul fin al lamei mele, tăiș pe care acum l-am irosit. Unde-i luciul meu de odinioară? Urâta și respingătoarea rugină mi l-a mâncat pentru totdeauna.

Același lucru se întâmplă cu oamenii care părăsesc munca, lăsându-se în voia lenei; și care, asemenea briciului de mai sus, își pierd tăișul iscusinței, iar rugina neștiinței le strică tot rostul.